

Luigi Ballerini
**Doğaya Fısıldayan
Çocuklar**

Resimleyen Morena Forza
Türkçeleştiren Tülin Sadıkoğlu

YABANCI ADLARIN OKUNUŐU

Luigi Ballerini Luici Ballerini

Morena Forza Morena Fortza

Andrea Andreya

Anna Anna

Annibale Annibale

Antonio Antonyo

Caro Karo

Cate Kate

Daniela Daniyela

Fiorina Fiyorina

Giuseppe Ciuseppe

Hampton Hemptin

Matteo Matteo

Michele Mikele

Michi Miki

Mosconi Moskoni

Nico Niko

Nicoletta Nikoletta

Pepe Pepe

Pippo Pippo

Silvana Silvana

Daniela'ya...

Ve güzel karşılaşmalarımıza.

BÖLÜMLER

Zor Bir Sözcük **II**

Nico **22**

Arkadaşlık Gelişiyor **35**

Önemli Bir Sır Açıklanıyor **43**

Çiçekler Gerçekten Konuşuyor mu? **50**

Büyük Sır **61**

Yaz İlerliyor **74**

Hoşça kal Nico **82**

Dünyanın En Ünlü Bahçıvanı **91**

Zor Bir Sözcük

Temmuz ayında, hani şu, güneşin taşları çatlatacakmışçasına kuvvetli vurduğu sabahlardan birinde, Andrea çiftlik avlusunun tam ortasında oturmuş, bir oraya bir buraya koşuşturan annesini düşünceli düşünceli izliyordu.

Ertesi gün gelecek yeni misafirler için hazırlıklara günler öncesinden başlamışlardı.

Annesi saniye durmaksızın hemen yandaki eve bir giriyor bir çıkıyordu.

Üst katın pencerelerinden, kış soğuğu ve nemin bıraktığı hafif küften kurtulsunlar diye havalandırılan, güneşlendirilen şilteler sarkıyordu. Giriş katındaki pencereler de salona, mutfaka sıcaklık ve ışık girsin diye ardına kadar açılmıştı.

Bu, amcalarının eviydi ve Andrea'nın oturduğu evin tıpatıp aynıydı. Babası ve Antonio Amca'sı gençliklerinde, tamamen kendi başlarına, çok büyük bir ev inşa etmiş, sonra da evi tam ortadan ikiye öyle bir bölmüşlerdi ki, birinde bulunan her şey ötekinde de vardı. Evlerin içini de benzer şekilde düzenlemişlerdi. Andrea bazen, düşüncelere dalıp gittiğinde (ki çok ender olan bir şey değildi!) hangi evde olduğunu hatırlamadığı anlar oluyordu. En azından, amcası ailesiyle orada yaşarken böyleydi.

Andrea o ünlü kış akşamını çok iyi hatırlıyordu... Evet, kesinlikle kıştı, çünkü şömine canlı ve neseli bir şekilde atlayıp sıçrayan alevlerle doluydu.

O akşam ailenin en önemli toplantısı yapılmıştı. Herkes salondaki büyük masanın çevresinde toplanmıştı: Annesi, babası, Antonio Amca, Silvana Yenge, büyükannesiyile büyükbabası ve Andrea'nın turuncu kedisi Pepe. Eğer Pepe oradaysa Andrea'nın da yakınlarda olduğundan emin olabilirsiniz.

Antonio Amca ve Silvana Yenge, yurtdışına taşınmaya karar vermişlerdi, çünkü amcası yeni bir işe başlama zamanının geldiğini düşünüyor-

du. Bu yüzden, evle ilgili de karar almak gerekiyordu. Büyükler farklı görüşleri paylaşarak uzun uzun tartışıp konuştu. Şömineye yakın olan Andrea bir yandan dikkatle onları dinliyor, bir yandan da şömine maşasıyla vurup ateşini harladığı odunlardan kıvılcım çıkararak eğleniyordu.

Silvana Yenge'nin önerisine herkes katıldı: Evi satmayacak, ama tatil için kiraya vereceklerdi.

Öyle de oldu: Kış aylarında evin bu yarısı kapalı duruyordu, yaz aylarındaysa yakın şehirlerden gelen tatilciler için kapılar ardına kadar açılıyordu. Gerçekten de hava kirliliğinden ve gürültüden kaçarak, kırsalda birkaç haftanın tadını çıkarmak isteyen o kadar çok insan vardı ki, Antonio Amca'nın evinin kapalı ve boş kaldığı bir yaz hiç olmadı!

Temmuz ayının o sabahında, güneş taşları çatlatmışçasına kuvvetli vuruyordu. Andrea, her yıl olduğu gibi, misafirler gelecek diye çok heyecanlı olan annesini avludan izliyordu.

Kendisi de, dönemecin ardından kimin görüneceğini ve avluya açılan demir kapıdan kimin gireceğini azıcık merak ediyordu tabii.

Önceki yıllarda hep yaşlı çiftler gelmişti ve onlara da genellikle daha yaşlı anne babaları eşlik etmişti. Bazıları o kadar yaşlıydı ki, hareket bile edemezlerdi; çoğunlukla gün boyu avluda oturup durur ve ancak akşam yemeğine doğru eve götürülürlerdi. Gündüzleri kurusun diye güneşe asılan, güneş batarken de toplanan çamaşırlara yapıldığı gibi biraz...

Andrea yazlarını onlarla birlikte geçirmeye alışmıştı artık. Doğrusunu söylemek gerekirse çok da kötü değildi: Kimi tek kelime bile etmezdi ve puding gibi titreyen elleri vardı, ama büyük çoğunluğu ona, sanki torunlarıymış gibi, nazik ve sefkatli davranırdı.

Avlunun en dibinde bulunan taş fırında Andrea, bu mevsimlik büyükanne ve büyükbabalarla kaç pasta, kaç ekmek hazırlamıştı hatırlamıyordu, ama kesinlikle binden fazlaydı!

Andrea taş fırın uzmanıydı. Odun kütüklerini fırının içine atar ve ateşi gözlerdi: Hamuru yakmaması için ateşin fazla harlı olmaması gerekiyordu, ancak çok az da olmamalıydı, yoksa yeterli kadar kabarmazdı. Elbette, fırından çıkanların tadına ilk Andrea bakardı.

Yaşlıysalar da bu insanlarla bir arada olmak onu rahatsız etmezdi. Aksine, belki de bu yüzden

onlarla iyi geçiniyordu. Kendi yaşındaki çocuklarla oynamayı pek sevmiyordu, daha çok yalnız kalmayı ve hayallerinin içinde kaybolmayı tercih ediyordu. Yazları, arkadaşlarıyla birlikte olmak zorunda kalmadığında, adları bile aklına gelmiyordu.

Belki de bu yüzden, Andrea biraz tuhaf, hatta hırçın bir çocuk olarak görülürdü. Öyle değil, aslında ama kendi dünyasına çekilir, aklı başka yerdeymiş izlenimi verirdi.

Annesiyle babası bu davranışından dolayı biraz endişelenir, bu uzun sessizliklerin ve dalgınlıkların ardında bir şey saklı olup olmadığını anlamaya çalışırlardı. Bazen Andrea'nın onlara kızdığını ya da okuldaki kötü bir olaya üzüldüğünü ya da yalnızca biraz dalgın olduğunu düşünürlerdi. Gelgelelim, gerçekten tuhaf olan şey, bununla ilgili kimsenin onunla doğrudan hiç konuşmamasıydı.

Bunu yapsalardı Andrea onlara, o anlarda, el değmemiş bir ormanın derinliklerinde saklı hazinelerin peşindeki bir kâşif ya da yarış arabasıyla dünya rekoru kıran bir Formula 1 pilotu ya da Ay'ı aşacak güçte bir roket yapacak kadar uçuk bir dâhi bilim insanı olduğu fantastik bir dünya hayaline daldığını anlatırdı.

Sınıftaki uzun sabahlara da iyi niyetlerle dolu başlıyor ve kendine söz veriyordu: “Bugün dikkatli olmalıyım! Bugün dikkatli olmalıyım!”

Ama eğer Eski Mısır’ı anlatan Mosconi Öğretmen’in dersiyse, yalnızca iki dakika sonra Andrea artık sırasında değildir, tahtında oturan bir firavuna dönüşmüştür. Bütün Mısır’ın, hatta daha da ötesi, bütün evrenin kaderinin bağlı olduğu, çok önemli kararlar alması gerekir. Tesadüfe bakın ki, hemen yanında da tıpkı onun Pepe’sine benzeyen çok güzel bir şans kedisi bulunur.

Bazen, o kadar bulutlara yükselirdi ki, arkadaşları Andrea fark etmeden ders arasına çıkardı. Neyse ki sonra biri gelip onu sarsar; “Hadi gel, bir iki şut çek bizimle!” diye bağırdı da, o zaman Andrea dünyaya, sınıfa dönerdi.

Öğretmeni sürekli onu azarlar; çok akıllı olduğunu ama dikkatinin fazla dağıldığını, kendini yeterince derse vermediğini tekrarlardı hep. Andrea oraya, Andrea buraya, Andrea yukarı, Andrea aşağı! Zavallı öğretmeni, onu dikkatli ve uyanık tutmak için çok çabalardı.

‘Bütün sınıfta yalnızca bir ismi biliyor olması mümkün mü? Benimkinden başkasını ağzına almıyor!’ diye düşünürdü Andrea.

Baharın başlarında bir gün eve, içinde oku-

